

Sygn. akt I C 242/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sąd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko I. V.

o zapłatę 59.990,33 zł

I. zasądza od pozwanej I. V. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 59.990,33 zł (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych 33/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie od kwoty 54.652,87 zł od dnia 20.12.2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 10577 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. ustala i przyznaje na rzecz kuratora nieznaney z miejsca pobytu pozwanej adw. N. Ś. wynagrodzenie w kwocie 2160 zł, które poleca wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda wpisanej pod poz. 500058517726;

IV. poleca zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 3240 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki.

(...)

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) S.A. w W. wniosła pozew przeciwko I. V. o zapłatę kwoty 59990,33 zł z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie od kwoty 54652,87 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w tym kwota 54652,87 zł, tytułem należności głównej, kwota 5337,46 zł, tytułem odsetek umownych. Podała w uzasadnieniu, że dochodzona kwota jest należnością pozwanej z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 17.03.2017r. Wobec zaprzestania spłacania rat pożyczki, pismem z dnia 15.12.2017r. powodowy Bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę ze skutkiem na dzień 13.04.2018r., a całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 14.04.2018r.

W odpowiedzi na pozew kurator, ustanowiony dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki. Zarzucił, że w dniu 8 lutego 2018r. pozwana dokonała wpłat w łącznej kwocie 12049,88 zł, co wynika z dołączonej do pozwu historii operacji na koncie kredytowym. Wobec tego wypowiedzenie straciło moc, a więc jest bezskuteczne.

W piśmie procesowym z dnia 23.06.2020r. strona powodowa zaprzeczyła, aby pozwana dokonała jakichkolwiek wpłat w czasie wypowiedzenia umowy. Podniosła, że w dniu 8.02.2018r. nastąpił zwrot części składki ubezpieczeniowej w wysokości 12049,88 zł, która to kwota została zaliczona na spłatę zobowiązania pozwanej z tytułu w.w. umowy.

Stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 17.03.2017r. umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 70171,31 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 94151,24 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty w miesięcznych ratach, zgodnie z planem spłaty (§ 6 umowy). W przypadku niespłacenia raty w terminie, Bank mógł pobrać odsetki wg zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego, tj. w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§ 8). Bank mógł wypowiedzi umowę w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę jej warunków. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni (§ 11). Po upływie terminu wypowiedzenia, całość zadłużenia z tytułu umowy stawała się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego Bank mógł naliczać odsetki wg zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego, tj. w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§ 12).

W pismach z dnia 17.11.2017r. i 14.02.2018r. kierowanych na adres pozwanej podany w umowie, powodowy Bank wskazywał wysokość wymagalnego zadłużenia z tytułu w.w. umowy i wzywał pozwaną do zapłaty

Wobec zaprzestania spłacania rat pożyczki, pismem z dnia 15.12.2017r. powodowy Bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę.

W dniu 18.05.2018r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), stwierdzając, że figuruje w nich wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu w.w. umowy w kwocie 54652,87 zł, tytułem należności głównej, i 5337,46 zł, tytułem odsetek (14 %) za okres od 15.08.2017r. do 18.05.2018r.

Dowód:

umowa pożyczki (k-14 i nast.);

monit, wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej (k-10-13);

wypowiedzenie z potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej (k-7-9)

wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k-21)

historia operacji na kontrakcie kredytowym (k-22-23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 353§1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego (art. 354§1 kc). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 k.c., spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na umowie pożyczki z dnia 17.03.2017r., stawiając pozwanej zarzut nienależytego

wykonania zobowiązania, poprzez zaprzestania spłacania rat w terminie i wysokości ustalonych w umowie. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Podniesione przez nią zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. W szczególności, skuteczne było wypowiedzenie umowy w piśmie z dnia 15.12.2017r., wysłanym przesyłką poleconą na adres pozwanej, podany w umowie. Po upływie terminu wypowiedzenia, całość zadłużenia z tytułu umowy stała się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego Bank mógł naliczać odsetki wg zmiennej stopy procentowej zadłużenia przeterminowanego, tj. w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (§ 11 i 12 umowy). Odnosząc się do zrzutów, zawartych w odpowiedzi na pozew, strona powodowa - w piśmie procesowym z dnia 23.06.2020r. - zaprzeczyła, aby pozwana dokonała jakichkolwiek wpłat w czasie wypowiedzenia umowy. Podniosła, że w dniu 8.02.2018r. nastąpił zwrot części składki ubezpieczeniowej w wysokości 12049,88 zł, która to kwota została zaliczona na spłatę zobowiązania pozwanej z tytułu w.w. umowy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów i art. 720 § 1 kc, art. 481§ 1 i 2¹ kc, powództwo podlegało uwzględnieniu.

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98§1 i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwana, jako przegrywająca sprawę, ma obowiązek zwrócić powodowi, wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie kuratora (3000 zł + 5400 zł + 17 zł + 2160).

Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisach § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla stron w sprawie cywilnej (Dz.U. 2018, poz. 536) w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.). Wynagrodzenie kuratora ustalono, zgodnie z powołanymi przepisami, w wysokości nieprzekraczającej 40% stawki minimalnej za czynności adwokackie.

Orzeczenie w pkt IV oparto na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. 2019, poz. 785 ze zm.).